

творчество. Въ финала на нейната игра, проведена въ дивна сѣмозабрава, съвършено унищожила своята индивидуалност, и възкръстнала въ незабравими сценични образи, се чуваше вѣковенъ плачъ,—глухъ, сякашъ идящъ отъ глѣбинитѣ на Времето, отъ сърцето на неизтрѣбимата Майка-земя, плачъ. . .

Въ „Марике“—плачъ; въ „Соня“—плачъ; въ „Инка“ — плачъ.

Тя стига висшето стѣпало, до като може да дойде единъ артистъ:

— Самоизтрѣблението.

Да изтрѣби себе си отъ себе си на сцената, — да стане съвсемъ другъ.

Това нейно духовно, обаче, самоизтрѣбване фатално съвпадна съ кървавия призракъ на физичетото, и тя може да се радва, по мнението на Холъ Кейна, че сѣдбата ѝ бѣ по-милостива отъ сѣдбата на нейния другаръ Матю, като ѝ даде „Залѣзъ“ тамъ—на високия зенитъ, а не бавенъ, обвить въ раздрипени облаци на сива ежедневностъ и мжрвешка тѣга, залезъ на хоризонта. . .

---

Следъ третото представление, чувствувайки сама, че е постигнала небивалъ летежъ, връща се Маня въ хотела, съ такава радостъ въ гърдитѣ, като че е похитила слънцето; заиграва съ децата си Богомилъ и Младенъ; скача отъ креватъ на креватъ, като бѣлка, въ небивала отдавна детска забава, безъ да подозира — като героитѣ на Метерлинка—или като възлюбената отъ нея Нора—че тамъ задъ прага, стои оная *неизвестностъ*, която следъ два часа само ще нанесе смъртенъ ударъ върху нейната веселостъ. . .

И то за винаги.

Лѣга си тя въ два часа презъ нощта и заспива, унесена отъ голѣмата чаша Амонтилядо, която ѝ поднесе тази вечеръ наново нейниятъ любимъ Матю.—Артистка-художница!

Но . . . въ 4 часа неочаквано, тя се събужда, замѣнена отъ фатална кашлица. Надвесена надъ